

em sorprenia la seva capacitat pel càlcul i per les matemàtiques"- em va dir. Recordo que això em va fer sentir orgullosa dels meus orígens de noia de poble. Compartíem la idea que els pagesos i la gent de poble com el meu pare som gent de vàlua!

Quan, després de treballar molts anys com a secretària del vell institut, em vaig posar a estudiar el batxillerat al nou institut, avui Cumella, en Marcel va ser el professor de Filosofia i en tinc el millor record. D'ell vaig aprendre continguts -Kant, Bergson, Jaspers, Mounier i tants d'altres- però també una manera d'ensenyar i de valorar els alumnes que m'ha servit al llarg de la meva vida com a docent.

Era un professor estimat i respectat pels alumnes. Perquè ell, carregat de paciència, també ens estimava i ens valorava.

Sempre al servei dels altres, recordem que els dissabtes al migdia, en acabar les classes, com que alguns nois i noies havíem d'esperar algunes hores per poder agafar l'auto d'en Joanet o d'en Sagalés, omplia el seu cotxe de canalla i ens portava. A vegades havia fet dos o tres viatges amb aquell cotxe força gran, ple de gom a gom, sense esperar ni que li donéssim les gràcies.

En Marcel va seguir de prop l'inici del nostre festeig. Ens coneixia des que havíem estat els seus alumnes i havíem seguit tenint-hi contacte. Ens va felicitar, però li preocupava que amb tant estudiar ens oblidéssim del nostre entorn, de la nostra comarca i de la nostra gent. -Hi ha el perill que us oblideu que al vostre entorn hi ha persones- va dir-nos.

Amb el temps, vam venir a viure a Santa Eulàlia i jo, en Francesc, vaig passar d'alumne de literatura i ocupant del cotxe els dissabtes, a mantenir-hi converses i consells de tipus mèdic al llarg de molts anys. Impacta força aconsellar a una persona que ha representat tant per a mi. I en Marcel, que era tan important per nosaltres, agraià la més petita atenció amb aquella humilitat, delicadesa i por de molestar que tant el definien.

En Marcel ha estat per a nosaltres un amic molt estimat i admirat. Ens sentim molt honorats per aquesta amistat i n'estem orgullosos. Mai hem sabut agrair-li prou tot el que d'ell hem rebut. Ha estat un referent important per casa nostra. Per això, a través d'aquestes ratlles, volem retre-li el nostre petit homenatge com a mostra de respecte, estima i gratitud.

Francesc Queralt i Maria Bassa

El Marcel i la Carme al Montseny, després de la missa, un diumenge de 1992.